

Sorsom az Isten

BÉKÉS GELLÉRT VERSEI

SORSOM AZ ISTEN

Anyámnak és barátaimnak

BÉKÉS GELLÉRT

SORSOM AZ ISTEN

Harmincöt év verseiből

KATOLIKUS SZEMLE
RÓMA 1968

Prokop Péter rajzaival

© Békés Gellért, 1968

EGYSZERŰ IMA

URAM PARANCSOLD

« Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy hozzád menjek a vizen ».
(Mt. 14, 28)

Uram, parancsold, és hozzád megyek,
s elcsöndesülnek mind a tengerek:
emberségemnek messze vizei.

Szavad hívott és én repülni kezdtem,
fehér vitorlák vágya duzzadt bennem,
köröttem táncolt sok tarka hajó.

Az édes sós-víz száz karcsú hajója
most elfutott, és én, lebegő bólya,
magam maradtam itt a nagy vizen.

Te fújtad el az ábrándos színházat,
s hogy árva lettem, víg kedvem elfáradt,
és éreztem, hogy egyre húz a mély.

Most itt a mélyen, emberségem mélyén,
nyomoruságom rám borult nagy éjén
megláttam végre messzi egedet.

Uram, parancsold, és hozzád megyek,
s elcsöndesülnek mind a tengerek,
emberségemnek messze vizei.

1936

O ROMA NOBILIS

Hétköznapod zaja mögött
Isten ősi csendje reszket,
s láthatatlan sugároznak
tornyaidról a keresztek.

Ezer fényszál életéből
szövődik az arcod fátyla
de szemem, csak koronádat,
a fehér kupolát látja.

Róma, én nemes királynőm,
add hogy lássam egyszer arcod:
hamvas, tűzben égő rózsád,
amint Krisztus felé tartod.

1936

KRISZTUSSAL A KERESZTÚTON

Téged véresre vert az ostor,
én röpke szellő megcsókollak.
Kereszt töri föltépett vállad,
enyhítlek, puha ruhaujjad.
A por vagyok, mi símogatja
útra szédült első esésed,
s a kín, amit találkozástok
Anyád gyötört szívébe vésett.

Vagyok Simon, a szürkeszívű,
kiben pünkösdi lángok gyúltak,
és mint szelíd Veronikának,
vonásaid lelkemre hullnak.
És újra jajdulsz és leroskadsz,
vagyok a szent tűz, mely tovább visz.
A síró nagy asszony-szemekben
a könny vagyok, a bánatos víz.

És harmadszor roskadsz a földre,
a fűnek vagyok hűvös ágya,
szűz testeden az esti árnyék,
mi ráterül a Golgotára.
Vagyok kereszted élő fája,
ó Bárány, a te szent oltárod,
s szíved mikor utolsót dobban,
én átölelem csöndes álmod.

Vagyok Anyád bús ölelése:
az örök halmon néma bánat.
Kenet vagyok én rád símulva,
miből hűséges illat árad.
És forró fejem odahajtom
kihült szívedre, s szótlan várom,
hogy élőn újra megdobbanjon,
s föltámadjunk, Krisztus, királyom!

1934

A TE LELKED IS MÁRIA

1.

Miként az Úrnak szolgáló leánya,
a te lelked is titokzatos Mária.

Angyal-szóra figyel fel boldog csended,
s megnyílsz, sötétség, ím a Szentléleknek.

És fényes árnyék borul terád, ember,
a Szót ki hordod szótlan szerelemmel.

Anya vagy te is, Isten-termő élet:
Krisztust szül minden Krisztust fogant lélek.

2.

Miként az Úrnak szolgáló leánya,
a te lelked is hétfájdalmas Mária.

Keresztúton roskad le gyötrött tested,
de viszed tovább isteni kereszted.

A Golgotán ott vár a Megfeszített:
tanúság vagy te, melléje feszített.

Anya vagy te is, fájdalommal terhes,
Urával sorsos, Fiában keserves.

3.

Miként az Úrnak szolgáló leánya,
a te lelked is dicsőséges Mária.

Angyal-kéz törli könnyedet örökre:
fényes szemekkel lépsz be az Örömbe.

Jegyesed vár ott: boldog szenvedése
isteni titkát benned újra élte.

Anya vagy te is, Krisztusodban ékes,
szerelmes mátka, örök-dicsőséges.

1936

KARÁCSONY KEGYELME

« Mint akit anyja becéz, úgy vígasztallak meg én... ».
(Izajás 66, 13)

Elmúlik benned minden, ami régi.
Ma az enyém vagy. Eljövendő égi
fény szállja meg ma tikkadt lelkedet:
mindig szerettelek.

Előtted jártam, mint szemed világa,
követtelek, mint tested fürge árnya.
Vetettél dalt, arattál könnyeket:
mindig kerestelek.

És titkod érett irgalmam méhében,
míg meg nem születtem e szentséges éjen.
Karomba veszlek, mint a kisdedet:
végre megleltelek.

1937

VÁNDORDAL

Árvácska a kereszt tövén, —
arra járt egy vándorlegény,
nem volt csak egy szál virága,
odatűzte a szent fára.

Messze már a vándorlegény,
árvácska meg hervad szegény,
de a Krisztus sebes lába
árva szívnek meleg párna.

Szegénylegény, vándorlegény,
te se búsulj árván, ne félj,
találsz te is keresztfára:
Isten szívén nincsen árva.

1937

EGYSZERŰ IMA

Im felsóhajtok hozzád, én Uram,
és kitárom a szárnyas kapukat,
emberségemnek tölgyfa-kapuit,
— és szentélyembe beragyog a Fenség.

Igy némán bírni azt, ki bírhatatlan
s fénynek lenni abban, ki a Fény
és szentnek lenni abban, ki a Szentség,
— nincs szó, mi erről méltóképpen szólna.

De felszakadnak bennem, mint a visszhang,
emberszegény ujjongó ámenek
és csendesen csak bólintok fejemmel,
— nincs szó, mi néked méltóbb válasz volna.

1939

MEGÁLDOM ANYÁMAT

Végigsimogatom ezüst hajad, anyám,
mint langyos esti szél az alvó néma fákat,
szavam sincsen — minek? — a csendem is beszél:
anyám, én megáldlak.

Áldásom visszaszáll szívedre, jó anyám,
embernyi életet te álmodtál nekem,
ne tépjen meg a sors, erős legyek s szelíd,
azt kérted szűntelen.

Kezem most megremeg. Ezüstös szálaid
ó mennyi névtelen gyötrelmet rejtenek!
Csak Isten ismeri hét szent fájdalmadat,
mit szótlan tisztelek.

Fiad keze, anyám, szép őszödön pihen,
fiad szemében, nézd, csak gyermeki csodálat,
és csendben suttogom, mit féltve őrizek:
az estéli imádat.

1938

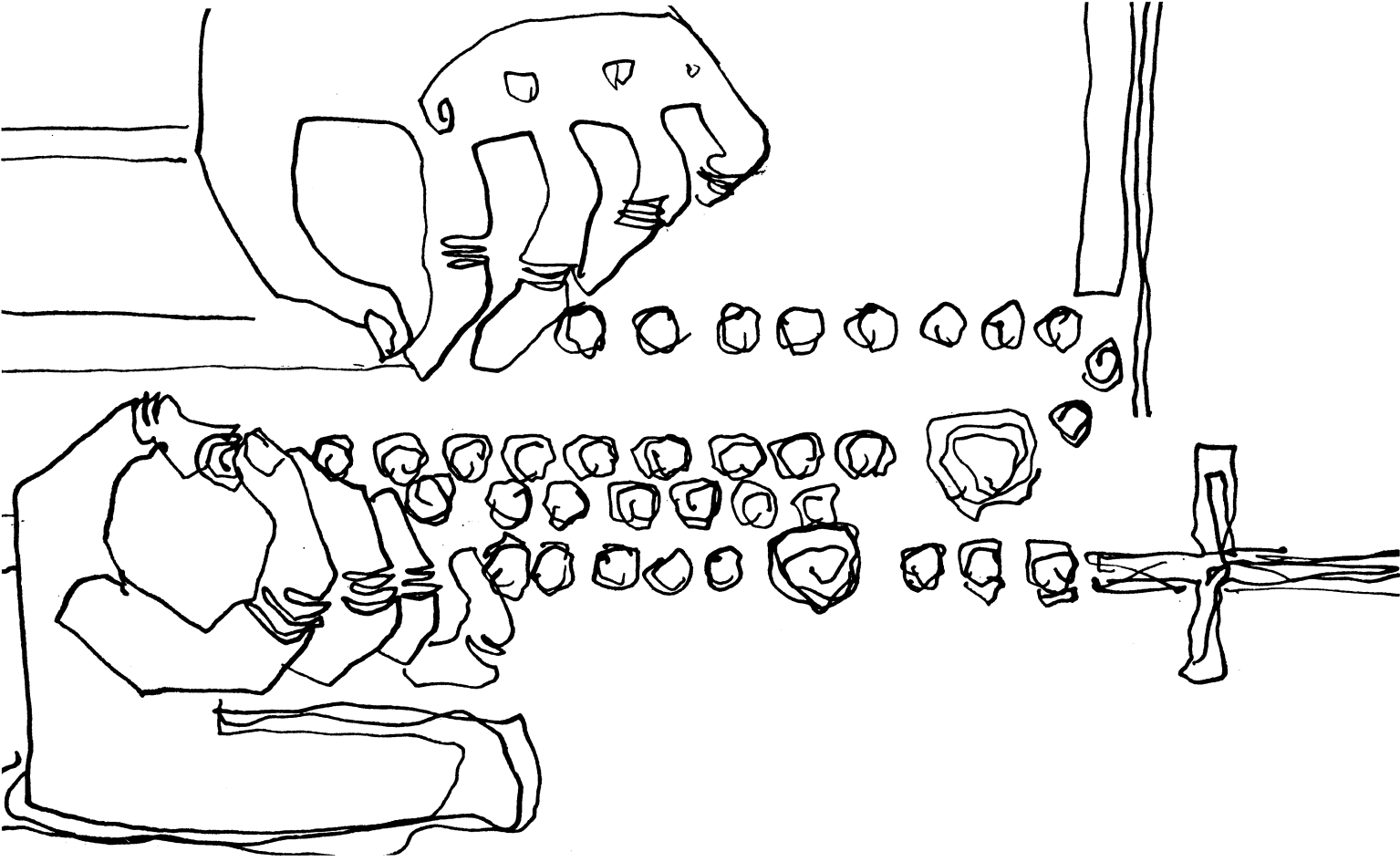

A TÓ ÉS A LÉLEK

ÁBRÁNDOZÁS ÉS VALÓSÁG

Angyal, a drága kékszemű árva
angyal áll itt: a hószavú csend,
bárányos felhőn nyugszik a szárnya,
selymes uszálya messzire leng.

Bársonyos ujja szívemet éri
szívemet járja bűvös keze,
nézem a felhőt: hablenge kendő
néma nagy nyárban — méla mese.

Angyal, te drága kékszemű árva
angyal, ne érints: nem kell mese
A lélek szólott, s az élő dolgok
új szava zeng ma: tiszta zene.

1934

A TÓ ÉS A LÉLEK

Hallod a habot,
a csengő hangú tiszta zenét?
A tó dalolgat:
nedves ezüstjét szórja feléd.

Alkonyi parton
halk remegéssel zizzen a nád,
alkonyi csillag
a titkok fényét szórja le rád.

A szellő lankad,
de benned fények dallama kél
és zeng a lelked,
s véle zeng a kéktavú tér.

A tó s a lelked,
testvérként lám egymásra talált,
s most együtt zengik
a mindenségnek tiszta dalát.

1934

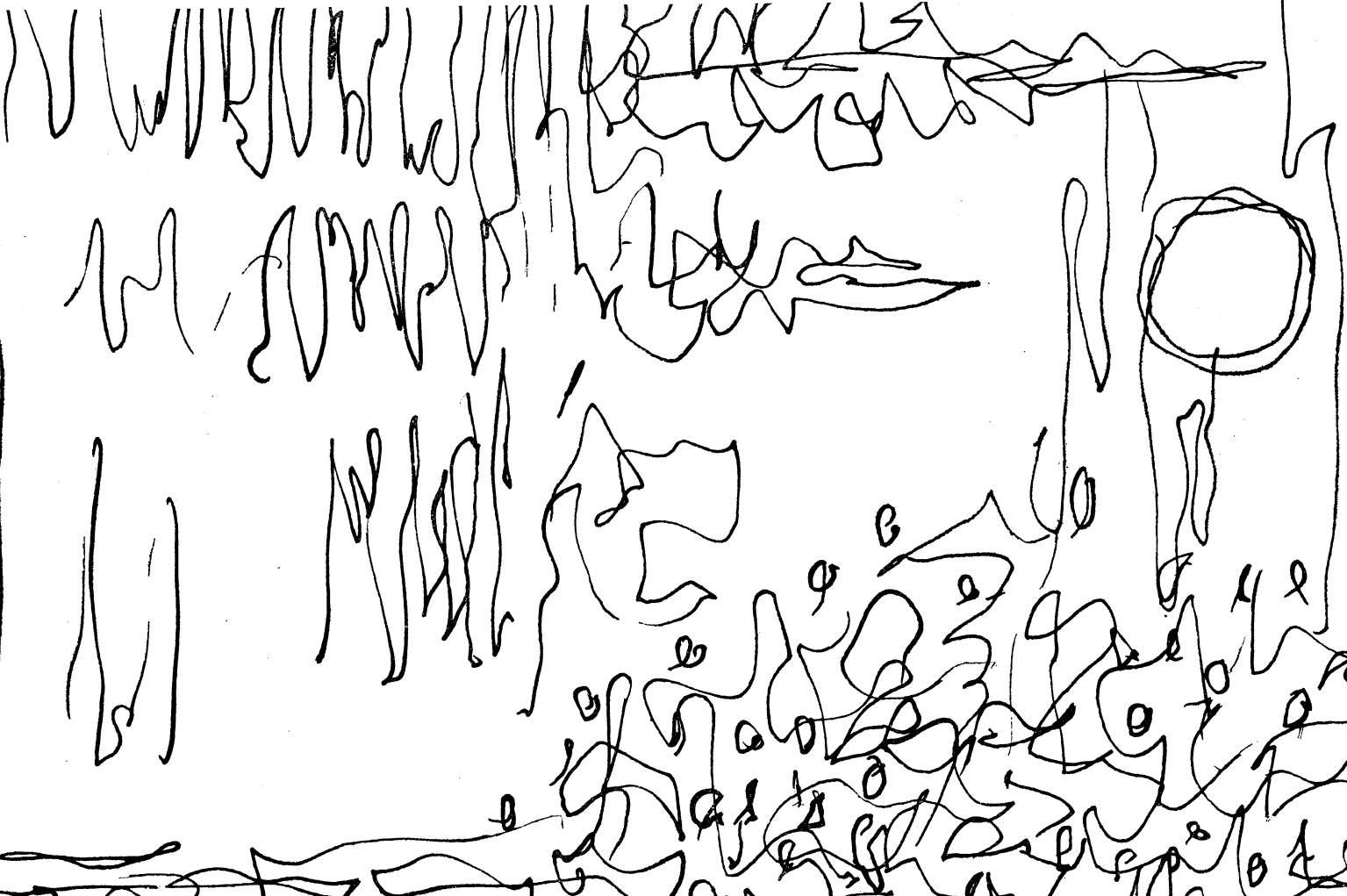

ALTATÓ

A csend tündére vízre szállt,
fátylának selyme libben át
a dombon még, s most elpihen
a gyermek-tó az öliben.

A gyermek-tó nem alszik el,
pillája tárva, vár, figyel:
csend tündérének ajakán
majd édes mese kél talán.

S a mese lám kél, mint a szél
karcsú, hűvös jegenyén,
a gyermek-tó halkan nevet,
csillagot ringat: este lett.

1934

ESTI SZEMLÉLŐDÉS

Szénaillatot lehel a rét,
a fű között az esti csend bujik,
s most észrevétlen — itt az alkonyóra —
átszökken sásra, fűzre és a tóra,
— s megszólal egy kuvik.

Bennem is a nagy csend mondhatatlan
suttogása nesztelen bujik,
eltűnik már a sás, a fűz s a rétek,
de felfigyel a csendre szomjas lélek,
— és hallgat a kuvik.

1934

FELCSORDUL A FÉNY

Ó álmos este: tükrös Balaton,
lilás-kék szender csöppnyi fodrokon,
s a dombokon.

Ó áldott béke: elsűllyedt szavak,
megcsitult rétek, elborult utak
a domb alatt.

Ó csend, örök csend: esti partokon
éneklő anyal, régi jó rokon,
ki vagy te? Nem tudom.

De itt jársz egyre: szárnyad itt suhog
a mellemen, mint fehér ritmusok
és himnuszok.

S a múló élet álmos rejtekén
felcsordul bennem ős-tisztán a fény:
az új remény.

1936

BAKONYI ZSOLTÁR

Fehér felhő nyári égen,
csend úszik most erdőn, réten,
csend úszik a lelkemen.

Lábam sziklán, karom érted —
távol fénylő messziséged
bennem immár megjelen.

Tiszta vízcsöpp, tükröt rejtő,
fényed fényemmel vetítő
vízcsöpp vagyok, Istenem.

Arcod fényét erdők, rétek
tükrözik, — most vesd rám fényed:
ragyogj bennem, Végtelen!

1945

A LEGMÉLYEBB MOSOLY

A LEGMÉLYEBB MOSOLY

Nem volt más, csak esti kék és csillag,
ódon oszlopsor meg kupola,
nem volt más, csak tiszta csend és illat,
s szétáradt az Isten mosolya.

Szétáradt, mint ezüst csillag fénye
Román és a fehér kupolán,
s visszacsillant hűs kutak vizében
kék-ezüstös téli éjszakán.

Bámultál a tiszta csillagfénybe,
s felragyogott gyermeki komoly
arcodon az Isten arca fénye:
mélyedből a legmélyebb mosoly.

1953

KORATÉL SZABINÁBAN

A hegygerincen három cipruslándzsa
szúrja át az esti tiszta kéket,
olajfák kérgén húnynak már a fények,
de még az esti csillagnak nincs párja.

A klastromból az ódon kámpáníle
estharangja ángeluszra kongat
s a ciprus fenn oly könnyeden bólongat,
mintha csak tűnő sugaraknak intne.

Havas hegyek ragyognak rózsaszínben
a szemhatáron, — itt a szomjas szívbe
a szépség mézét csorgatja a csend,

s túl cipruson, túl kongó kámpánílén,
túl havasoknak esti rózsaszínén
az örök szépség arca földereng.

1946

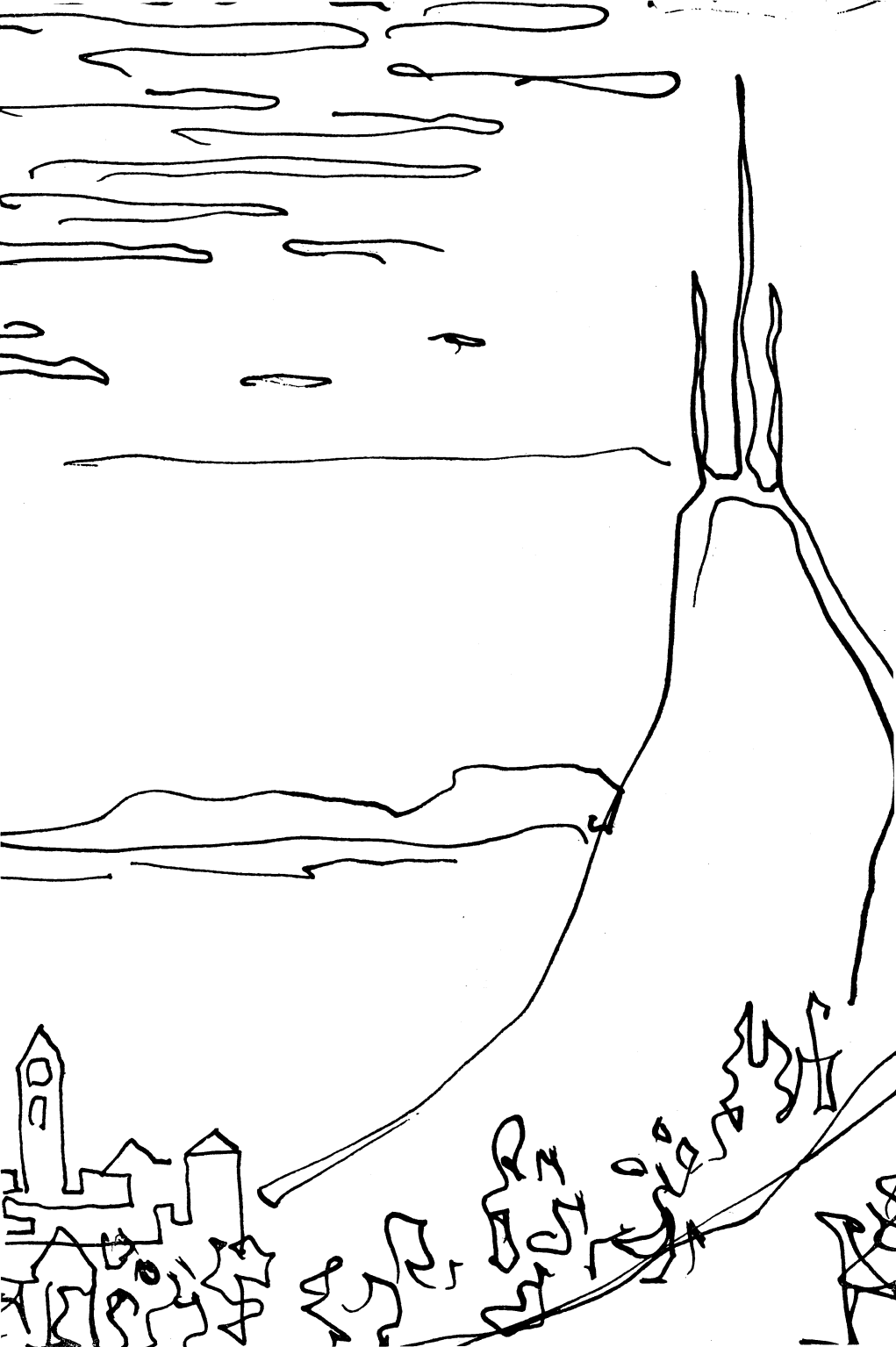

SOUVENIR

Őszi napfény tündökölt a Szajnán,
kósza szélben nyírfa reszketett,
delet kondult a komor Notre-Dame:
lelkem a Szépség ott csókolta meg.

A Louvre hídján álltam ámulatban:
angyal szállt a Montmartre felett.
Csendet intett: többé nem hallottam
utcazajt. A város ünnepelt.

Menyegzőt ült ott a Szajna parton
ifjú Érosz és szűz Értelem,
fényre derült örök ember-arcom
kettőjük sarján: a Szellemen.

Szellem, égi arcunk tiszta fénye,
itt ragyogsz e vén kövek között,
elmúlt idők bűne és erénye
sugár-köntösödbe öltözött.

Nem vagy mégsem ez esett világból,
ajándék, mi odafenn terem.
Lelkem szerelmesen feléd tárom,
örök szépség: ó, örök jelen!

1947

CSILLAG ÉS KAVICS

Kavics a tengerparton,
csillag az űr ölén, —
gyötrődő emberarcod
mért fordítod felém?

Ki érti sorsod titkát?
Ki méri mélyedet?
Sodor a zuhogó ár
és fényed elveszett,

örökre elveszett tán
a semmi tengerén,
vagy ott csillog fehéren
egy angyal tenyerén?

Valaki néven szólít,
lásd valaki szeret, —
lehet, hogy csillag voltál,
vagy csak kavics, lehet,

a láthatatlan fényben,
tudd meg, a csillag is
csak sápadt kis hideg kő,
de csillag a kavics.

1954

HOL VAGY, TE GYERMEK?

1.

Kereslek némán,
az éjszaka is rám borult,
hideg hold néz rám
s bozótba vész el már az út.

Elfúlt torokkal
kiáltom neved szerteszét:
Hol vagy, te gyermek? —
hangom elnyeli a sötét.

Hol vagy, te gyermek?
Ne menj tovább! Az éjszaka
rémekkel terhelt:
jaj, nem találsz többé haza!

Jaj, elragadnak
erőszakos sötét kezek
és mindörökre
kialszik két csillagszemed!

Tépetten, kuszán
karomba vennélek megint:
Hol vagy, te gyermek?
Ó, bárcsak látnám könnyeid!

2.

Lám, rád találtam:
tépetten, kuszán, sárosan
jössz a sötétből, —
a gyötrelemtől nincs szavam.

Hol voltál, gyermek?
a bozótosban merre vitt
a kába végzet?
Ki rabolta el könnyeid?

Ki tépte össze
csillagsugárból szőtt ruhád?
Gyermek szemednek
ki oltotta ki csillagát?

Csak állok szótlan
s kitárom két száradt karom:
Hát élsz, te gyermek?
Ne szólj! — titkod betakarom

néma ölembe
s letörlöm újra könnyeid:
az Isten csendje
újjáteremt bennem megint.

1956

SORSOM AZ ISTEN

SORSOM AZ ISTEN

1.

Sorsomba láttál:
vállam görnyedt a súly alatt,
agyamban árván
gubbaszt egy néma gondolat.

Szárnyam a porban,
az élet láza elhagyott:
miért is voltam
élő, ha most halott vagyok.

Rázom igámat:
reszketnek belé csontjaim,
szívem kiszáradt
magányom szikkadt partjain.

Megérintettél:
kezed puha, anyás, szelíd.
Áldott légy, testvér:
Sorsomra hulltak könnyeid.

2.

Ó, testvér - könnyek!
sorsommal sorsod összefolyt, —
ketten tán könnyebb,
mi eddig egynek terhe volt?

Mondd, ki ne járna
útján végülis egymaga?
Lásd, mindhiába,
nincs ember, ki megváltana.

S ha mégis volna
utunk lélektől lélekig,
csak tiszta szóra
s embernyi jóságra telik.

Tudod jól, nincsen
s nem lesz a földön otthonom:
sorsom az Isten,
de lelkem lelkeddel rokon.

1954

SZÓLÍTS, URAM!

Járom az erdőt,
tépnek az ágak,
lelkemet gyötri a
vád s az utálat,
tépi a kín.

Hajszol a bánat,
üldöz a kétség,
megüli szívem a
néma sötétség:
merre tovább?

Utam hová visz?
Merről int fényem?
Mért ez az őrület?
Hasztalan kérdem:
merre tovább?

Nincs utad, értsd meg,
esztelen állat,
hasztalan hajszol a
kín meg a bánat:
nincs hova fuss!

Sújts le, Hatalmas,
szent haragodban!
Lángod eméssze föl
testem a porban
nyomtalanul.

Vagy szólíts szótlan,
nevemen szólíts,
szavadat érti a
tüskebozót is:
szólíts, Uram!

1953

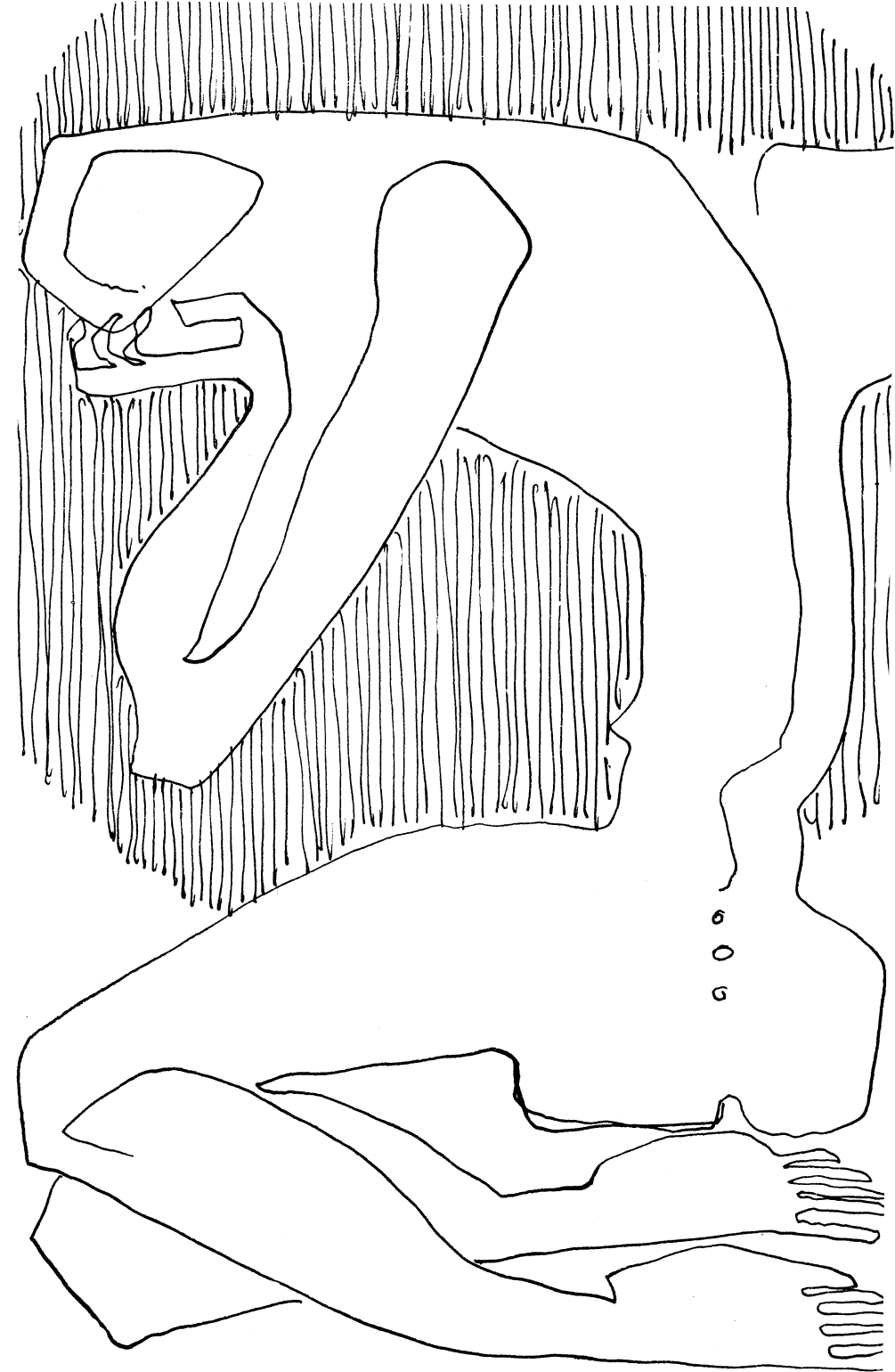

A MÉLYSÉGBŐL KIÁLTOK

« Szegezd át félelmeddel testemet,
hogy itéleteidtől remegjek ».
(Zsoltár 118, 120)

1.

Verd át a testem félelmed nyilával,
szögezz parancsaidhoz, Istenem!
Verd át a testem félelmed nyilával,
ne fájjon úgy a félelem.

Ne fájjon úgy e névtelen szorongás,
mi fojtogatja szívemet,
csak járjon át ez istenképű kínzás,
hadd ízleljem gyötrelmedet!

Szögezz a fához félelmed nyilával,
s mondd, hogy szeretsz, szeretsz, te Gyötrelem!
Féltő szerelmed égető kínjával,
gyötörj szabaddá, Istenem!

2.

A mély seb ott ég tépett oldalamban,
nyilad hol átvert, féltő Istenem.
A mély seb ott ég tépett oldalamban,
s mint vert kutya a vackát, keresem,

mint vert kutya, szavadnak tiszta csendjét,
hogy enyhítsem ez égető sebem,
s lábadhoz bújva ez embertelen lét
kínjával, szavad jóságát lesem.

Ne űzz el, én egyetlen édes gazdám,
ne űzz el! Lásd a büntető kezet
megcsókolom, csak add, én édes gazdám,
add vissza nékem tiszta csendedet!

3.

Jaj szomjazom! Ki adja csended innom?
Ki önti tikkadt lelkembe szavad?
Ki szabadít meg lázadó magamtól,
hogy rabod legyek, — csendedben szabad?

Ki adja, hogy forrásod tiszta partján
üssem fel végre rongyos sátramat,
és gyötrött arcomat öledbe hajtván,
lessem a csendben elrejtett szavad?

Lessem, igyam és rabságodba hullván,
elvesszem végre lázadó magam.
Úgy szomjazom! Ki adja csended innom,
hogy mindörökre oltsam szomjamat?

1953

FORRÁST NYITOTTÁL

1.

Fagyott a földem:
az éltető nedv nem kering
a mélyben, — holtan
hordom a gyilkos téli kínt.

Didergő fáim
csupaszon nyújtják karjukat,
az ólmos égről
csak fojtogató köd szakad.

Vagy, mint az őrült,
elszabadulnak vad szelek
s tépik, mit nyárról
elrejtett az emlékezet.

Kiáltanék, de
torkomba fagyott mind a szó
s hangom tövét nem
melengeti vígasztaló

fény, égi jóság, —
a lelkem is tán elapadt.
Aléltan állok,
állok a zordon ég alatt.

2.

Forrást nyitottál:
jóságod bennem csörgedez,
mint holt avar közt
tavaszi hó, ha folyni kezd.

Lám elcsitultak
tomboló téli vad szelek
s a tölgyek némán
valami titkot sejtenek.

Mozdul az élet:
a fagyott földben új csirák,
gyökérnyi mélyen
gyermekláncfű meg gyöngyvirág.

Valami látás
dereng a párás reggelen,
tán arcod fénye,
vagy csak sejtelmed, Istenem?

Úgy szomjazom rád!
Kezed titkos forrást nyitott,
szomjasan szívom,
mint tejet, mit anyám adott.

3.

Gyermekké tettél:
szavam lármája elcsitul,
és minden harcom
csended szelíd ölébe hull.

Már nem vitázom
s ami enyém, nem keresem, —
te szomjúságom,
te édes-egy anyatejem!

Már nem is kérlek:
mit adhatnál, ha nem magad,
hogy meggyötörjél
s örökre oltsad szomjamat.

Csended tapintom,
mint anyám ringató ölét,
tán most születtem,
most szakadt fel a tiszta lét

a lelkem mélyén,
végleg tán most lettem tied,
mert úgy szerettél,
mint örök Egyszülöttedet.

1957

DÉL KERESZTJE ALATT

A tengeren száguld a szél, tarajjá tör habot,
szélvert vizen, szédült hajón bámulsz öt csillagot.

Lenn áll a bál, a nép mulat és táncol a hajó,
te szélbe vágod arcodat: röpülni volna jó!

El innen, el! A fergeteg vad sós ízét iszod
s száraz torokkal hívod az öt messzi csillagot.

Vihar kell, nem hajófenék és patkány-bódulat,
marjon beléd a fergeteg, de ember légy: szabad!

Hagyd őket, hadd táncoljanak a zúgó ár fölött,
téged a csillag-ámulat az árbochoz kötött.

Hadd ostorozzon szélvihar, szaggassa szégyened,
hogy lám emberré szült anyád, de társad nem leled.

Hazug a fényes bálterem, az önfeledt öröm,
örvények nyílnak s itt zuhog a végzet: vízözön

borítja el a táncoló hajót és táncosát,
te élsz, mert álltad a vihart és megláttad a csodát.

Vészes viharfelhők mögül felvillan már a fény
és visszacsillan lelkeden, öt csillag tükörén.

Szélverte tépett tengeren kitárod két karod,
vérző testedbe öleled az öt szent csillagot,

mélyedbe fúrja sugarát a kozmikus kereszt,
s a csend, ami most rád hajol, többé már nem ereszt.

1958

GYÜMÖLCSOLTÓ

Nézd, itt a kert, e szűz anya,
ki őszre várja gyermekét,
de áldást hordozó ölében
ringatja már, amit remélt.

Egy dombra dől s a márciusnak
fanyar zöld fényét ízleli,
szemérmesen takarva testét
a naptól, de az felfedi

a rögben rejtőző palántát,
az ágak duzzadó rügyét
s a körtefa fehér virágán
játékosan fut szerteszét.

Egy rózsató is megfogamzott
és kék kendőjét lengeti
a kényes írisz. — Mért nem nyílsz hát?
Titkod a tél miért fedi?

A mag te vagy és te az áldás,
az élet mélyedből szakad:
ó, tárd ki hát a márciusnak
másnak termő magányodat!

1963

KARÁCSONY

Neved nem mondta földi szó,
angyal hozta titok-nyitó
igéknek hajnalán:
csak ő hallotta egymaga
ki szűzen lett szülőanya
egy csöndes éjszakán.

Neved nem mondja földi szó
elménkben hozzá fogható
jel nincs egysem talán:
de Lelked, a rejtett erő,
súgja lelkünkbe éltető
szavával, — s mindahány,

aki a Lélekből való,
megfogan abban mind a szó
és szűzen lesz anyád:
embernyi mélye felszakad
s áradsz belőle, fénypatak,
a földi éjszakán.

1961

HÚSVÉT

Nagy volt a kő, — a szikla száját
elfogta durva két marokkal
s az emberré vált Ige testét
a szikla torka zárta holtan.

A Golgotán még ott borongott
holdfényben a három bitófa,
de a tanítvány elrejtőzött
és Máriát gyötrelme fogta.

Nagy volt a kő, — eszmét és lelket
megült, mint sátán néma árnya,
s a látásra nyílt emberarcon
kihúnyt a fény piros virága.

Éjszaka volt, — rémekkel terhes,
mikor a lélek borzong s hallgat,
s magányának védetlen vackán
rárontanak sötét hatalmak.

Nagy volt a kő, — de elseperte
az élő Szó, mely újra támadt
a megölt Ige tetemében,
hogy legyen békítő bocsánat.

1963

EXTASIS COSMICA

SUPERNOVA

A tépett égen csillag,
csillagban tört a fény,
már hasztalanul hívlak,
nem lesz többé enyém
csillag-dajkáló csended,
fényt lobbantó erőd.
Kiégtem én már benned
s az űrben — kergetőd —
futok csak bódult körben
s hajszollak hasztalan?
Vagy írva van felőlem,
hogy még egy napja van,
egy forradalmi fényes
teremtő robbanás:
elpusztítasz, hogy éltess,
te légy — és senki más.

1963

EXTASIS COSMICA

Tenger fölött,
nyílt ég alatt
egy sziklán ér
az ámulat.

Csak hull belém
a tiszta fény
s eloszlanék
a tér ölén,

de szédület
és zuhanás:
elönt a mély
kéklő varázs.

Én a tenger,
te vagy az ég:
belém hullasz,
Te, messziség.

1964

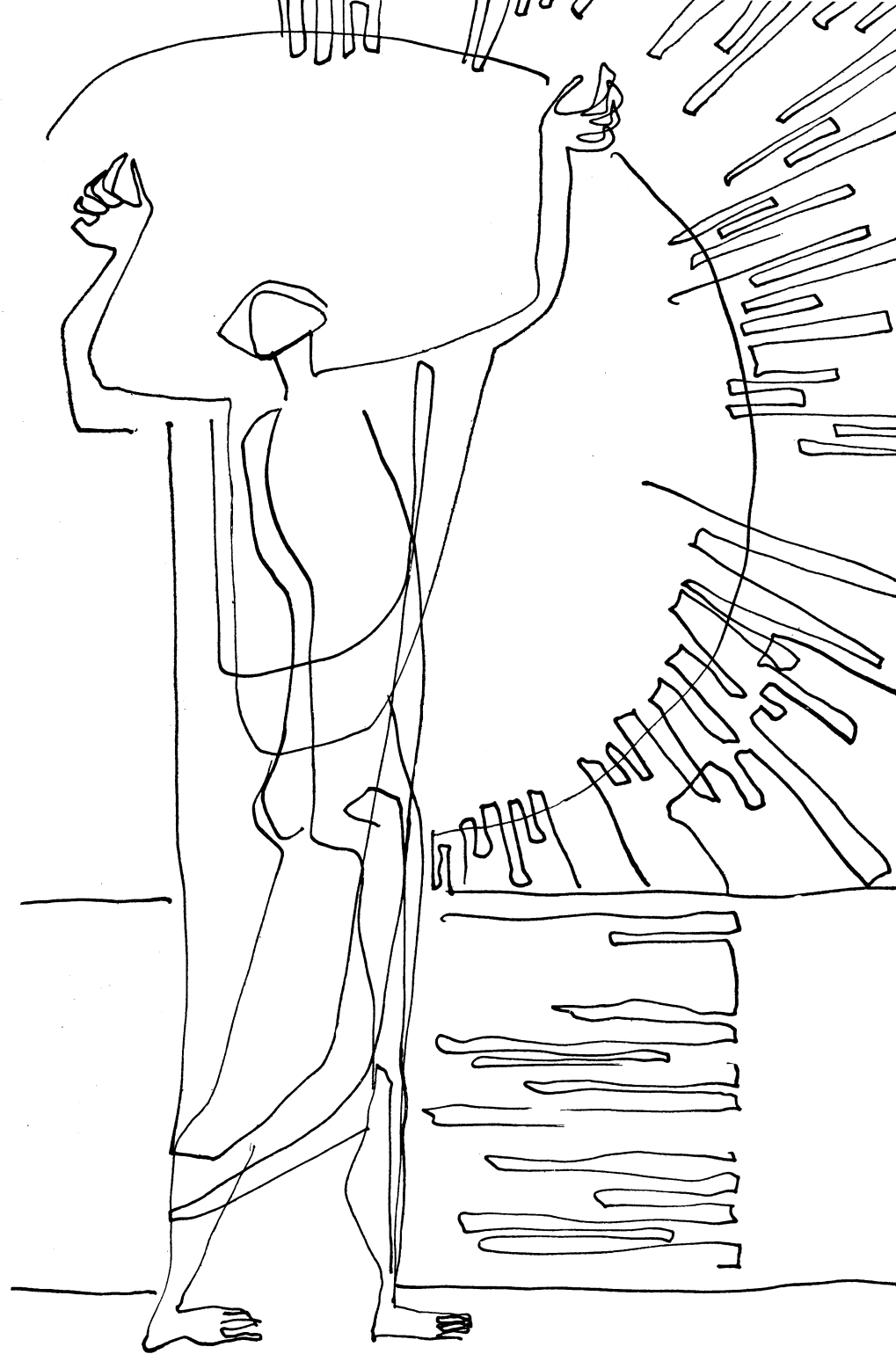

NYÍRFA-LÁTOMÁS

Az erdő szélén egymagam ,
s egy nyírfa villanása:
fehér testén húnyó sugár
lobban a zöld homályba.

Kemény tölgyek közt társtalan
menekül ki a fényre,
de sebek törik derekát
a tölgyi lét rendjébe.

Izgalom járja ágait,
a tölgy-rend beléreszket, —
magamban érzem kínjait
a gyötrött nyírfatestnek.

1965

PANASZ

Szavadnak vígaszáról már lemondtam
s azóta csak bolyongok én,
szavadnak vígaszáról már lemondtam
a feledés vizeinél.

A néma parton járok egyre,
de puszta és embertelen,
a néma parton járok egyre:
hol vagy, rejtőző Istenem?

Nevem foszló habokra írtad,
lábam omló homokra lép,
nevem foszló habokra írtad:
elmos a víz, elvisz a szél.

1965

VIHAR

Jajonganak a csúcsok és rázzák öklüket,
suhog a tüzes ostor, valami őrület
dühöng a légi térben és feldördül a hang,
iszonyat görnyeszti a sziklás hátakat.

Robognak sötét mének feldúlt völgyek felett,
vadul csattog fölöttük a tüzes őrület,
a folyók árja tombol, a fenyők szála nyög
s szakadékok mélyén egy szörnyeteg hörög...

De egyszerre alábbhagy az őrült áradat
s meghasadt felhőkből valahol fény fakad,
ömlik a lucskos hóra, ömlik a rozsda-fény,
a megvert óriások ruhája tiszta vér.

Tépetten állok, ember, óriások között —
hát végigvert, te vak sors, embertelen dühöd!
De immár rám is hull az engesztelő sugár,
s megostorozott testem megváltó fényben áll.

1966

NYÁRI ERDŐN

A nyári erdőn
hull az arany tűz a fák közt,
s ágak karjaira
dől fénytől ittasan a csend.

Hanyatt a földön
fekszem a száraz avarban,
szomjas bőrömön át
szűröm magamba a napfényt.

A hőség enyhül,
szellő borzolja a nyírfát,
szívemet érinti
s felrezzen benne az érzés.

Hol vagy te, lélek?
Hol van a tegnapi látás?
Mért fáj úgy e tunya
zsibbasztó nyári magányom?

Nyújtózom egyre,
mint hűvös nyírfa, a társam,
s engem is átitat,
mi fénytől már ittas, a csend.

1966

HULLÁMVERÉS

Beláthatatlan partjaidat
ostromlom lankadt-lankadatlan,
míg mélységemnek rejtekében
kutat egy röntgen szemű angyal.

Szikláidon szétporlik egyre
minden embernyi lendülésem,
de partjaidnak végtelenjét
el nem tudom feledni mégsem.

S míg fényedtől riadtan rebben
mélységem illanó világa,
ébred az algák álmos csendje,
a kagylók zárkózott magánya,

hullámaim fölcsapnak újra:
elérlek hát, Elérhetetlen?
vagy visszahullok önmagamba,
s hiába volt, hogy úgy szerettem?

Lásd minden rejtekem kitárom
az angyal röntgen sugarának
csak ellankadni sose hagyjad
e feléd törő hullám-vágyat.

Beláthatatlan partjaidnak
hűvös homokját tárd elébem,
ne hagyj szikládon szertehullnom:
békíts meg tenbékéd ölében.

1967

CSILLAGHULLÁS

Csillaghullás, nyárvégi éjszaka, —
szemembe villan szemed csillaga.

Fény száguld át a néma téreken, —
tán engem is elnyel a végtelen?

A szédült űrben csillagtűz kering, —
ki adja nékem békédet megint?

Hová hull izzó csillagod velem?
Nem több-e csönded, mint e szüntelen

kábult kerengés, tündöklő futam?
Hát nincs menekvés, nincs többé utam

hozzád, te csillaggyújtó szerelem,
kiben föllángol minden, s elpihen.

Erőd egyre titkosabb mélybe von:
beléd hullok, te végső nyugalom.

1968

TARTALOM

EGYSZERŰ IMA

Uram, parancsold . . . 7
O Roma nobilis 8
Krisztussal a keresztúton . 9
A te lelked is Mária . . 11
Karácsony kegyelme . . 15
Vándordal 16
Egyszerű ima 17
Megáldom anyámat . . . 18

A TÓ ÉS A LÉLEK

Ábrándozás és valóság . 23
A tó és a lélek . . . 24
Altató 27
Esti szemlélődés 28
Felcsordul a fény 29
Bakonyi zsoltár . 30

A LEGMÉLYEBB MOSOLY

A legmélyebb mosoly . 33
Koratél Szabinában . 34
Souvenir 37
Csillag és kavics . . 38
Hol vagy, te gyermek? . 39

SORSOM AZ ISTEN

Sorsom az Isten . . 43
Szólíts, Uram! . . . 45
A mélységből kiáltok . 49
Forrást nyitottál . . 52
Dél keresztje alatt . . 55
Gyümölcsoltó . . . 56
Karácsony 59
Húsvét 60

EXTASIS COSMICA

Supernova . . 63
Extasis cosmica . 64
Nyírfa-látomás . 67
Panasz . . . 68
Vihar . . . 69
Nyári erdőn . . 70
Hullámverés . 71
Csillaghullás . 72

Készült Dario Detti nyomdájában
Via G. Savonarola, 1 - 00195 Roma